

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Pecuniam sæpe vtiliter amitti, aliquando autem etiam in auaritiæ
pœnam, quod mirabili historia docetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

uire & mederi quibus potuit officijs institit. Interim animo secum pertractans miserandum innocentis hominis casum, quasi offendebatur in Deo, qui insontem seruum tam atroci calamitate, tantisq; arumnis premi opprimiq; passus esset. Hec indigna de aquisimo sapientissimoq; Numine, inique cogitanti adstat internuntius Dei, voceq; huiusmodi affatur. Quid moueris indignarisq; super iusto & abdito providentia diuina iudicio? an ignoras psalmos? Deum iustum iudicem, & rectum iudicium eius? Haud nescio, inquit Anachoreta, sepeq; & legi, & adhuc credidi: sed hodie sortem innocentis & ultimi seruuli miseratus non potui assequi, quā ratione tanta supplicia propter noxas non adeo graues dependat. Cane, inquit Angelus, tam impiē sentias loquarēq; de sapientissima aquisimaq; sententia Dei: Nam omnes via ipsius iusta & sancta. Scriptum probē nosti: Iudicia Dei abyssus multa. Proinde noueris huic pedem amputatum, ut iustas pœnas daret, quod hoc ipso iam olim pede iuuenis suam ipsius matrem una uetus ex currus indignis modis deturbarit, nec umquam de hoc scelere, uti par erat, doluerit. Iustus inde Deum ob hoc illum facinus presenti pœnā afflixit, ut mortuo olim posset parcere. Herum porrò scias illius, amissā illā pecunia ad plurima & maxima flagitia in suam & aliorum perniciem & exitium sempiternum abusus fuisse. Abstulit verò verissimus Deus occasionem hanc ab illo in terris, ne cali faceret iacturam. Contra is, qui in sacculum argenti amissū incidit, tenuis erat fortuna; sed integra uita numerosaq; familia, qui argentum repertum quamprimum ad curionem suum detulit pro concione proclamandum, ut si quis suum profiteretur, ei redderetur. Parochus diuinitus de repertoris inopiā doctus, cum nemo vindex adesset, partem ex illā inuentori transcripsit, reliquam in reliquos inopes paræcia sua partitus est. Hic religiosus ille silæ cultor suam agnoscere temeritatem, seq; eternis dignum supplicijs faceri, pacem veniamq; flagitare. Cui Angelus: Iam tibi summa Dei clementia ignouit, prosequere constanti fortiq; animo cœptum pietatis iter, & sempiternis quondam gaudiorum premijs potiere.

Adeste hîc primùm, qui perdidisse vos lucrum, amisisse mar-supium, iacturam fortunarum fecisse muliebriter ploratis. Non infortunium, non casus, non furis ea rapacitas fuit, sed diuinum iudicium, sed prouidentia miserentis Dei, gladiumque furioso subducentis. Illā pecuniā valetudinem suffocassetis; illā crapulæ

& ebrietati vos addixissetis; illā superbas vestes statui vestro minime convenientes comparassetis; illā emisissetis adulteria; corrupissetis iudicia; illā in sacrilegam & Simoniacam nundinationem incidissetis; illā oppressissetis pupillos, vexassetis viduas, iudices & tribunalia excæcassetis. Quid si illa fuit aliena? quid si inopi & extreme egenti debita? quid si vos ipsi ea, ob insatiabilem vestram cupiditatem indigni? Inter quotidianos sermones recitatur, quod narrabo, fuisse nempe Euclionem, qui cum auro suo à furibus metueret, fallereque vellet insidiantes; non in arca illud, non domi, sed in deuia silua, atque super excelsa arbore condidit; eum nimirum locum tutissimum ratus, quem censuit alijs inaccessum. Erat fortè in eadem vicinia pauperrimus homo, quem res angusta domi, & creditorum molestissima importunitas ad restim adegerat. Mori quippe maluit, quàm toties ab interpellantibus vexari. Igitur laqueum parat, suspensio locum, quærît; quem quidem voluit esse ab hominum oculis remotissimum. Quò aliò iret, quàm in siluam? Bono genio duce in illam ipsam arborem incidit, in quam avarus Euclio aurū coniecerat. Conscendit, laqueum promit, & iam iam vltronea morte animam sibi elisurus, sacculum reperit auro prægnantem. Aurum ubi vidit, non placuit illi amplius mori. Itaque felicissima commutatione, sacculum cum auro tollit, eiusque in locum restim reponit; reditque domum opulentus, vnde paulò priùs exierat, præ inopia se interempturus. At prorsus diuerso euentu Euclio dum thesauro suo visendo animum oblectaturus in eandem siluam redit, arboreque conscensa, aurum quærît; non aurum, sed laqueum reperit. Hoc vnum illi compendium fuit ad mortem. Non amplius habuisset, quo restim emeret, nisi gratis inuenisset: Thesauro igitur spoliatus, quia iacturam ferre non poterat, mortem statuit sibi inferre. Illo ipso, quem inibi inuenerat, laqueo se arbori innexuit, pependitque diuinæ in cupidus vindictæ momentum; quotquot enim eum viderant, & de avaritia nouerant, dixerunt, suspensio dudum meruisse. Hoc memori mente recondant, quicumque aurum iniustum recondant; nouit enim probè diuina prouidentia illud, suo tempore, in laqueum commutare.